

V rozhodnutích sluší z pravidla uvést důvody a použité zákony. Připouští-li se však odvolání k vyššímu úřadu, budiž to pojato do vyřízení s označením odvolací stolice a lhůty a budiž podotknuto, že rekurs podati dlužno u úřadu okresního (okresního hejtmanství) (§ 92 cit. instr.). Představený úřadu podepíše výměr. Zajde-li ho překážka, neb je-li nepřítomen aneb je-li místo jeho neobsazeno, podepíše výměr úředník představeného zastupující připojiv dodatek, proč představený podepsati nemohl (na př. »v nepřítomnosti, za příčinou zašlé překážky«), (§ 101 cit. instr.).

III. Právo poplatkové.

Zákon poplatkový odkazuje ohledně výměrů na úřední vyhotovení (p. s. 7 popl. z.). Nespádají-li tedy výměry obsahem svým pod p. s. 7 lit. *a—h* popl. z., nepodléhají poplatku (p. s. 7 *i*) popl. z.), obsahují-li však nález, podléhají poplatku kolkovému (pozn. 4 *k*) p. s. 103 popl. z.). Výměr, jímž se prohlašuje odpor věřitelův proti směně pozemků, určených k hospodářskému zdělání, za bezúčinný, podléhá témuž poplatku, jako nálezy o žalobách vyzývacích (nyní určovacích) (p. s. 103 *A*. popl. z. a zák. ze dne 13. prosince 1862, § 12 zák. ze dne 6. února 1869 č. 18 ř. z.).

Vyměření poplatků viz Poplatky.

Výminky.

I. Pojem.

Výrazu »výminka« užívá o. o. z. v různém významu a sice:

a) ve smyslu »předpokládání« neb »náležitosti« (§§ 18, 29; nadpis §§ 432, 627, 797 a 931 o. o. z.);

b) ve smyslu »stanovení« neb »ustanovení« (§§ 103, 105 o. o. z.);

c) ve smyslu »dohodnutí« (§§ 894, 995, 1004 a nadpis k § 1336 o. o. z.);

d) ve smyslu »obmezení« (§§ 800 a 815 o. o. z., v nichž se označuje přihláška dědická s právním dobrodiním inventáře, tedy obmezená přihláška dědická co výmínečné přihlášení se k dědictví).

Dle Ungerovy definice jest výminka v užším slova smyslu »závislost vůle k právnímu jednání potřebné na skutečnosti subjektivně nejisté« nebo »závislost bytí nebo nebytí právního jednání na skutečnosti určité okolnosti«. I okolnost sama sluje výminkou. V tomto posledním smyslu definuje o. o. z. v § 696 výminku jako »událost, na které je právo závislým učiněno«.

II. Druhy výminek.

1. Rozdíl mezi vlastními a nevlastními výminkami jest pro rakouské právo bez významu, ježto zákon pokládá za výminku každou událost, na které se činí závislou vůle k právnímu jednání potřebná. Dle rak. práva jsou tudíž též t. zv. výminky mlčky učiněné (*conditiones tacitae*) pravými výminkami, jestliže ten, kdo klade takovou výminku, zamýšlí skutečně učiniti existenci neb neexistenci právního jednání závislou na skutečnosti, jež již samozřejmě plyne z povahy a podstaty právního jednání. Jest otázkou skutkovou (*quaestio facti*), pokud se týče, otázkou výkladu příslušného projevu vůle, sluší-li v konkrétním případě pokládati vytknutí takové samozřejmé okolnosti za výminku. Praktický důsledek jest ten, že osoba, která nabýti chce práva závislého na takové nevlastní výmince, musí dokázati, že nastala skutečnost, jíž nabytí jest podmíněno a že při dědických institucích a legátech musí se obmýšlený též splnění takové výminky dožítí a v čas splnění býti způsobilým děditi, by mohl odkazu